

ките на всички народи, знай се, имат много общи неща и сж изпжлнени с чудеса. Такива сж приказките от Хиляда и една нощ, такива сж приказките на Андерсена, Хофмама, Братя Грим и пр. и пр.

И всичките тез приказки и народни песни основани сж преди всичко на чудото; ние ги четем и ги преподаваме на децата, без да си обясним, че това сж най-стари лжжи, че това сж работи, които до сега сж били абсолютно невжзможни, че те в миналото никога не сж ставали, а за в бждащето не дават да се разбере дали некога ще е вжзможно да стават или не.

Защо така?

Дали е това едно просто, безцелно упражнение на детските и народни характери?

— Не може да бжде това, защото знае се, че народните приказки и песни имат голямо вжзпитателно значение вжрху децата на народните маси.

Това е безпорно.

И то се постига, главно чрез чудотворения елемент в приказките и песните, чрез чудото.

Как да си обясним това явление?

Творец на народните приказки и песни, както се знае е народния дух.

Само в приказките и песните им народния дух си служи с чудото?

Ами историята за живота и делата на Исуса Христа — четиртех евангелия — що сж? Не сж ли те сжздания на народния дух? И не сж ли преплетени с чудата?

Исус Христос е живел, действително живел. Исторически и логически неговия живот е неопровержим факт. Но вжршил ли е той тези чудеса, които му се приписват в евангелията?

Всички чудеса, за които се говори в народните приказки и песни действително ставали ли сж?

Този вжпрос ние не се сещаме да повдигнем не само пред себе си, но и пред децата, като че ли той в положителен смисжл е разрешен веднаж за винаги и така, че понататжк критика да не тжрпи.

А щом стане дума за чудесата в евангелията, подлагаме ги на критика вред — не само в дома и в училището пред децата, но даже и в кржчмите, като най-лекомыслено се подиграваме с разказите на евангелията и чудесата, а с уважение се отнасяме с разказите и чудесата в приказките и песните.

Не е ли това един голям, един много голям абсурд.